

men for at yde min Medvirkning til, at Lovforslaget teknisk set kunde blive nogenlunde ordentligt.

Da vi kom til det tredie Lovforslag, rettede mine Meningsfæller, og ogsaa det radikale Venstre, en Henstilling til Udvalgets Formand om at lade Lovforslaget gaa til Lønningsraadets Erklæring. Dette blev nedstemt. Men saa rettede vi en Henstilling til den højtærede Kirkeminister om at lade Lønningsraadet udtale sig, og jeg maa takke den højtærede Kirkeminister, fordi han viste den Hensynsfuldhed at lade Lovforslaget gaa til en virkelig sagkyndig Bedømmelse. Det kunde i allerhøjeste Grad trænge dertil, og jeg synes, at det ærede Medlem Hr. Johannes Lou i Stedet for at tale misbilligende om dette burde have takket den højtærede Kirkeminister, fordi han gjorde det.

I det sidste Forslag, som blev forelagt i Udvalget, og som ikke paa noget Punkt lignede det oprindelig fremsatte Lovforslag, vilde man lægge to Lønningsklasser sammen og yde Præsterne udenfor København en Lønforhøjelse, og for Københavns Vedkommende vilde man forhøje Begyndelseslønnen for 5te Lønningsklasse fra 3 480 Kr. til 3 840 Kr. Desuden vilde man give alle de Præster, der ikke havde nogen Embedsbolig, en Huslejegodtgørelse. Nu er det ikke alene Præsterne, der kan være i den Stilling ikke at have nogen Embedsbolig. Der findes baade i Jernbane-, Post- og Telegrafvæsenet og mange andre Steder Tjenestemænd i samme Lønningsklasse og samme Stilling, hvoraf den ene har Embedsbolig, medens den anden ikke har det og som følge deraf er mindre godt stillet end den, der har Embedsbolig. Der ydes ikke nogen af disse Tjenestemænd nogen som helst Godtgørelse. De maa finde sig i ikke at opnaa den Fordel, deres heldigere stillede Kolleger faar. Men hvis man nu indfører dette for Præsterne Vedkommende, er det min Overbevisning, at det vil drage Konsekvenser efter sig. Saa vil andre Tjenestemænd med lige saa god Ret kunne komme med deres Fordringer og forlange at blive ligestillet med Præsterne. Det har Lønningsraadet ogsaa paa det bestemteste advaret mod at gøre.

Ser man paa Udgifterne ved det foreliggende Lovforslag — og det er udelukkende den Side af Sagen, jeg ønsker at beskæftige mig med — kommer man til det Resultat, at der, ved at Præsterne bliver undergivet de samme Kaar med Hensyn til Nedskæring som Statens øvrige Tjenestemænd, paa Dyrtids- og Konjunk-

turtillæg spares ca. 355 000 Kr., og i forøget Pensionsbidrag vil Præsterne afse ca. 45 000 Kr., hvilket tilsammen bliver en Besparelse paa ca. 400 000 Kr. Der findes i Lønningsudvalgets Betænkning en Udtalelse, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil citere. Der staar: „Da de foreslaaede Ændringer antages at ville give en samlet Udgift paa ca. 270 000 Kr., vil der altsaa kunne indvindes i Besparelse alene paa Præsterne Lønninger et Beløb af ca. 130 000 Kr.“

Jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Povlsen, der sagde, at han ikke troede paa, at denne Udgift passede. Der skal sikkert lægges i hvert Tilfælde ca. 90 000 Kr. til og yderligere til Huslejegodtgørelser 30 000 Kr. Saa kommer man op paa ca. 400 000 Kr., det samme, som indvindes, saaledes at Præsterne overhovedet ikke lider nogen Nedskæring.

Men lad os nu sige, at det er rigtigt, hvad der staar i Betænkningen, at Udgiften kun var 270 000 Kr. — jeg vil nu altsaa paa det bestemteste bestride dette, men lad os nu sige, at det er rigtigt — saa tager man fra Præsterne 400 000 Kr. paa samme Maade som fra alle andre Tjenestemænd, men man giver dem tilbage 270 000 Kr. eller 67½ pCt. Hvis man nu behandlede alle Tjenestemænd paa samme Maade, saa skulde den højtærede Finansminister, som jo er Mand for at nedskære Tjenestemændene 20 Mill. Kr., komme og sige: men I faar 67½ pCt. eller ca. 13½ Mill. Kr. tilbage, saaledes at Nedskæringen i Stedet for 20 Mill. Kr. beløber sig til 6½ Mill. Kr. Men det gør man ikke. Jeg vil gerne spørge, om dette er Retfærdighed.

Det foreliggende Lovforslag angaaende Præsterne Lønforbedring har ikke det mindste med Retfærdighed at gøre. Jeg tror nærmest, at det maa betragtes som en Barmhertighedsgerning. Men jeg kender Præster, der har udtalt, at der i Bibelen ikke staar noget om, at man skal være barmhertig for andre Folks Penge. Det er min Opfattelse, og jeg tror for øvrigt, at Præsterne selv ikke vil være tjent med disse Lovforslags Gennemførelse. Det vil sikkert være vanskeligt for en Præst at komme ud til en gammel Aldersrentenyder eller til en Sygekassemedlem, der ligger meget syg i sin Seng, og tale Nøjsomhed for de paagældende, samtidig med at Præstestanden, hvor den kan komme til det, gør alt muligt for at skaffe sig de størst mulige Fordele.

Der er ogsaa et andet lille Træk, som